

DR. ION TENTIUC – PROFESORUL, OMUL, PRIETENUL PACIFIST

Întâmplarea a făcut ca întâlnirea cu dr. Ion Tentiuc să se petreacă pe meleagurile mele natale – la Orheiul Vechi. Reuniți de Centrul de Cercetări Arheologice din Republica Moldova, o mână de copii de prin satele din jurul Butuceniului, participam la Școlile de vară organizate de echipa de arheologi care lucra acolo în verile anilor 1997-2000. După cinci ediții ale acestei frumoase școli, am decis că îmi voi lega viața de arheologie, domnul Tentiuc putându-și asuma o parte din vina acestei hotărâri.

Tot domnia sa a fost cel care m-a îndrumat să merg la Facultatea de Istorie a USM, iar de acolo până la a deveni colegi a trecut foarte puțin timp. În cei peste 15 ani de când ne cunoaștem, am împărțit zile, șantiere, publicații și expoziții care ne-au apropiat și m-au făcut să-i prețuiesc personalitatea. Desigur, deschiderea cu care întâlnea tinerii, abordarea calmă, tactică și foarte echilibrată nu puteau lăsa loc decât pentru o călătorie profesională frumoasă.

Profesorul Ion Tentiuc lăsa totdeauna impresia că studentul știe și poate mai mult, chiar mai mult decât îndrumătorul, astfel motivându-l, oferindu-i credința în forțele și capacitățile proprii. Subtilitatea cu care ghida un coleg mai tânăr facilita integrarea acestuia în echipă și crea legături de încredere, aproape de prietenie. Noi nu am fost excepție.

Toate fațetele personalității sale, atât cele profesionale cât și strict personale, în complexitatea lor mascată de o simplitate dezarmantă, ne-au apropiat de la bun început. Puteai merge la profesorul Ion Tentiuc cu sufletul deschis pentru a cere un sfat pe care ți-l oferea senin și foarte binevoitor, mai mult ca un prieten decât ca un mentor, dar aveai mereu siguranța că în spatele unor cuvinte stau anii de experiență proprie, sensibilitatea pentru situații

mai specifice și echilibrul vorbelor rostite. Arhicunoscuta sa expresie despre „calmul pacifist”, care exaspera uneori colegii, s-a dovedit a fi extrem de funcțională în situații în care aplicarea acesteia a fost unica soluție.

De foarte multe ori, în timpul lucrului îți lăsa mână liberă și-ți oferea spațiul necesar luării deciziilor de parcă tu ai fi condus acel proces. Acel nivel de încredere te responsabiliza mai mult decât simpla îndeplinire a unor sarcini trasate autoritar. Combinarea mișcărilor prin care reușea atât atingerea scopurilor, dar și creșterea încrederii în autonomia și independența echipei, în complexitatea sau individualitatea ei, a fost mereu secretul pe care l-a mântuit cu mare abilitate. Probabil, echilibristica dintre abordarea diplomatică a problemelor și intransigența sa privind anumite detalii au construit acea latură a personalității sale care a atras și predispus la colaborare.

Generozitatea, empatia și respectul pentru valorile altora (și nu, nu vorbim despre un politician care a adoptat conștient și intenționat caracteristicile conceptului de soft power) sunt trăsăturile de caracter ce apropie oamenii. Or, anume aceste detalii ne-au făcut să-i căutăm prietenia. Bineînțeles, este ingrată sarcina de a vorbi despre un om cu care ai petrecut alături ani și ai împărțit emoții, e mai mult despre tine și despre experiențele tale, dar nu se putea altfel. Experiențele împărtășite de-a lungul timpului în acest domeniu și lecțiile învățate de mine vor purta mereu eticheta Ion Tentiuc, iar calitatea acelui timp va fi linia directoare pentru timpul ce va veni.

Mariana Vasilache

